Aventurile echipajului DOX

SERIE NOUĂ

206

Misterul din Nicobare

Aventurile echipajului DOX
SERIE NOUĂ
206
Misterul din Nicobare

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 206

MISTERUL DIN NICOBARE

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
UN NAUFRAGIAT CIUDAT

— ÎN CAZ CĂ FURTUNA DEVINE şi mai puternică, va trebui să ne scufundăm, chiar dacă acumulatorii nu sunt în întregime încărcaţi, a spus căpitanul Farrow ştergându-şi apa de pe faţă. Deoarece am stat prea mult sub apă acumulatorii s-au descărcat.

George care se afla lângă el în turnul submarinului, urmă, cu chipul împroşcat de stropi, talazul care venea rostogolindu-se de-a dreptul spre submarin.

— Tată, ştiu că-i ameninţător, a strigat el tare prin mugetul furtunii. Totuşi, nu-i încă aşa de grav. Poate vom ajunge îndată la vreo insulă, unde să ne putem adăposti de rafalele vântului.

— Aşa cred şi eu George, de aceea deocamdată sunt încă liniştit. Voi calcula mai târziu poziţia noastră exactă. Însă deocamdată trebuie să ne menţinem totuşi pe această direcţie.

Deocamdată s-a văzut peste valurile zbuciumate o dungă de pământ. Vizibilitatea nu era destul de bună, deoarece mai ploua. Dar la orizont se putea totuşi vedea ceva prin obscuritatea perdelei din centrul furtunii. Căpitanul s-a uitat o clipă într-acolo şi s-a hotărât:

— Trebuie să permit oamenilor noştri un răgaz pentru odihnă. Deşi vijelia s-a mai îndepărtat de noi, cu toate acestea va mai dura vreo oră până când marea se va potoli. Am să vorbesc cu Hagen încă o dată.

Căpitanul s-a aplecat să ridice chepengul turnului, când deodată l-a oprit un strigăt al lui George:

— Tată, aşteaptă o clipă!

Căpitanul Farrow s-a întors spre el:

— Ce s-a întâmplat?

George întinse mâna înainte şi arătă agitat.

— Acolo am văzut mişcându-se ceva întunecat. El şi-a dus la ochi binoclu de noapte şi zise: Este o barcă. În ea văd un om.

Căpitanul Farrow a privit şi el prin binoclu.

— Ai dreptate George, este o luntre mică pescărească, dintre cele folosite de băştinaşii de aici. Trebuie schimbat imediat cursul, altfel, barca, va fi mânată în faţa noastră iar omul în primejdie de a fi scufundat.

Farrow a dat câteva ordine şi imediat submarinul şi-a schimbat direcţia. Acum nu mai mergea exact pe zona

furtunii ci mai mult pe lângă ea. Datorită acestui fapt navigaţia devenea tot mai grea.

Submarinul era puternic zguduit, iar valurile îi măturau puntea. Cu toate acestea George a coborât pe bord şi a reuşit să se pună la adăpostul turnului. S-a prins apoi cu putere de bara de fier a parapetului şi înainta spre provă, folosindu-şi întreaga sa energie. În sfârşit a izbutit să ajungă până la provă. Când s-a întors la văzut pe Petre venind spre el. Acesta ţinea în mână un colac de parâme subţiri. El, era urmat de câţiva marinari, dintre cei mai îndemânatici şi rezistenţi camarazi de pe submarin, care aveau şi ei încă doi colaci de frânghii.

Submarinul se găsea acum la o depărtare de vreo şaizeci de metri de şubreda barcă. Acum se putea vedea clar omul care se găsea în ea, disperat şi sleit de puteri, purtat de furtună în coaja lui de nucă. Acesta era un indian.

Acum şi omul a înţeles că salvarea lui se apropia şi s-a întors spre ei. George i-a făcut un semn cu mâna. Submarinul a făcut un ocol mare pe lângă el. Indianul se uita tot mai des spre submarin, privind cu înfrigurare pregătirile care se făceau pentru salvarea sa. Totuşi, din această cauză nu pierdea controlul asupra ambarcaţiunii sale.

Pe neaşteptate uşoara lui barcă s-a aşezat de-a curmezişul, după care valurile au ridicat-o în sus şi au dat-o peste cap. George l-a strigat pe Petre, care tocmai ajunsese lângă el îngrijorat, cu ceilalţi camarazi, cu parâma gata pregătită. Tânărul a înnodat un capăt de balustradă. În timp ce Petre l-a înfăşurat celălalt capăt în jurul pieptului, pe sub braţe. Apoi uriaşul a procedat la fel şi cu el. Cea de a treia frânghie a reţinut-o în mână, după ce capătul opus l-a prins de balustradă.

George urmărea cu privirea ambarcaţiunea de pescuit răsturnată. Aceasta se apropia acum cu fiecare secundă. Indianul se ţinea din toate puterile de chila bărci. El ajunsese la vreo treizeci de metri de submarin. La gestul de încurajare al lui George, indianul părea destul de stăpân pe sine, ţinându-se cât putea, însă cu toate acestea privea stăruitor înainte, deci îşi dădea seama că dacă nu-i venea repede ajutor, nu avea să mai poată rezista în faţa elementelor dezlănţuite.

Dar era prezent maistrul mecanic Plundow, care manevra submarinul tot mai aproape de naufragiat. Doar zece metri îi mai separau pe unii de alţii şi ajunseră acum aproape alături. Totuşi distanţa era prea mare pentru o încercare de salvare. Şi atunci subofiţerul de marină Plundow s-a hotărât să facă

cu submarinul un ocol de vreo şase metri pe lângă ambarcaţia naufragiată.

George şi cu Petre s-au apucat de balustradă, aşteptând să sară la momentul potrivit.

Cele două vase a fost ridicate în sus de rostogolirea unui taluz. George i-a aruncat o privire scurtă lui Petre şi după ce acesta a confirmat din cap, a sărit înainte printr-un avânt puternic. Corpul său a plutit vreo patru metri prin aer şi a alunecat în apă lângă mica ambarcaţiune răsturnată.

Când tânărul a apărut la suprafaţă, s-a pomenit chiar sub barca de pescuit. Situaţia sa a devenit extreme de ameninţătoare, deoarece era copleşit de valuri şi începuse să fie împins în adânc. George nu era în stare să arunce în sus uşoara ambarcaţiune şi trebuia să acţioneze într-un fel cât mai repede. El s-a scufundat şi din câteva mişcări s-a eliberat. Ambarcaţiunea se clătina chiar lângă el. George era obosit pentru că stătuse mult sub apă. Talazurile s-au prăbuşit peste el şi l-au luat de acolo, după care l-au ridicat din nou în sus, răsturnându-l într-un vârtej de spumă. Cu toate acestea George a avut noroc şi a izbutit să ajungă iar până lângă barca răsturnată, prinzându-se de aceasta. El s-a ridicat iute chiar deasupra ei şi s-a târât pe partea stângă a Indianului.

Petre a încolăcit în jurul pieptului naufragiatului cea de a treia frânghie. Pentru el era greu pentru că se putea folosi numai de o mână. Iar cu ceilalţi trebuia să se ţină să nu cadă. George i-a sărit imediat în ajutor.

Ajutorarea omului nu era uşoară, întrucât salvatorii puteau să se folosească numai ce câte o mână, pentru a-l menţine la suprafaţa apei, în timp ce camarazii de pe submarin ţineau parâma. Fără această măsură de siguranţă, n-ar mai fi fost cu putinţă nici întoarcerea lui George şi Petre. Două minute au durat până când omul şi însoţitorii săi au ajuns la submarin. Braţe puternice l-au tras sus pe submarin şi l-au dus imediat la infirmeria submarinului, pentru că el nu se mai putea duce singur.

Pe când George şi cu Petre îşi schimbau îmbrăcămintea, doctorul îl examina în cabină pe naufragiat.

— Omul acesta este cu totul epuizat, spuse doctorul Bertram, adresându-se căpitanului Farrow, prezent şi el la consultaţie. Trebuie că a rătăcit multă vreme pe mare.

— Poate că a ajuns aici din arhipelagul Nicobare, deoarece şi uraganul venea din aceea direcţie.

— Se poate ca el… şi doctorul s-a gândit o clipă, da, se poate să nu fi dormit şi mâncat de peste treizeci şi şase de ore. Şi aceasta este un lucru de mirare pentru un om. Treizeci

şi şase de ore de luptă continuă pentru supravieţuire, mă surprinde, cu acest corp sleit.

În clipa aceea intră George:

— Cum îi merge omului? întreabă el. Mai este fără cunoştinţă?

— N-are nici o leziune, George, omul este doar foarte sleit de puteri, i-a răspuns tatăl său. Credem că vine dinspre insulele Nicobare.

— De la Nicobare? a exclamat George neîncrezător.

— Da, trebuie că a rătăcit pe mare mai mult de o zi.

Un marinar a adus o supă fierbinte de carne, pe care doctorul i-a servit-o cu prudenţă naufragiatului. Efectul s-a arătat imediat. Indianul şi-a revenit şi a deschis ochi şi-i privi îndelung pe salvatorii săi.

— Este încă foarte năucit, a spus George.

Atunci indianul a mişcat din cap.

— Mă simt acum mai bine, a spus el în germană, iar pe buze i-a alunecat un zâmbet. Vă mulţumesc.

— Puteţi vorbi germana? a exclamat George bucuros.

— Sunt doctorul Rutala şi am studiat chiar în Germania şi de aceea v-am înţeles.

— Cum de aţi ajuns în situaţia aceasta? a intrat în vorbă căpitanul Farrow.

Indianul şi-a plimbat privirea de la unul la altul apoi răspunse:

— Eram în drum spre insula cea mai de sus a Nicobarelor când am fost surprins de furtună în apropierea acesteia.

— Aţi întreprins o asemenea călătorie cu o barcă pescărească aşa de fragilă? întrebă George.

Privirea doctorului Rutala s-a oprit timp de un minut asupra tânărului. Lăsa impresia că a profitat de această pauză pentru a-i răspunde la o întrebare penibilă.

— N-a fost de loc o excursie de plăcere, zise în cele din urmă abia auzit indianul. Pentru că pe această insulă se află un diavol.

Tânărul l-a privit pe indian direct în ochi cu uimire. Indianul să fi avut vreo treizeci şi cinci de ani şi părea a fi instruit. Acest cuvânt nu i se potrivea de fel. George a rupt primul tăcerea care se lăsase:

— Ah, vreţi să-l căutaţi pe diavol. Tânărul a tras adânc aerul în piept. La drept vorbind ce aţi studiat?

— Medicina, câteva semestre geologia şi exploatarea minieră.

— Asta-i foarte mult, doctorul Rutala, dar totuşi eu nu vă înţeleg de loc! Cu alte cuvinte, dumneavoastră nu mă puteţi

convinge că un om fără prejudecăţi crede în asemenea lucruri, despre care ne informaţi că se află pe insulă. Iată ce vreau să vă spun. Sunteţi de acord să studiem împreună pe acest diavol?

— Da, în focul infernului.

George privi uluit spre tatăl său. Se putea ca mintea indianului să se fi stricat cu totul în urma ceasurilor de încordare prin care trecuse? Căpitanul l-a înţeles din priviri pe fiul său.

— Ar fi bine dacă aţi dormi acum, i-a spus Farrow lui Rutala. Când vă veţi reface forţele, vom putea să vorbim în linişte despre acest caz. Voi porni imediat spre insulă şi atunci ne vom convinge îndată la faţa locului despre ce este vorba.

— Vreţi să mă duceţi acolo a întrebat indianul bucuros?

— Vă mulţumesc, domnule căpitan. Puteţi avea încredere deplină în spusele mele.

Vocea îi era din ce în ce mai slabă, a mai vrut să spună ceva, dar ochii i s-au închis. Pe doctorul Rutala îl copleşise oboseala.

Căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi George au părăsit încet cabina infirmeriei. Pe culoar l-au întâlnit pe inginerul Hagen.

— Când ne putem scufunda? l-a întrebat căpitanul.

Hagen şi-a consultat ceasul de mână.

— Într-o jumătate de oră cel mult, până atunci dinamul va încărca cu suficient curent bateriile.

— Bine dragă Hagen, a aprobat căpitanul. Dacă ne vom putea scufunda într-o jumătate de oră şi să mergem pe sub apă cu viteză maximă, vom ajunge la insula nordică a Nicobarelor încă înainte de apusul soarelui.

— Dar ce căutaţi acolo?

— Vrem să vedem focul iadului, i-a răspuns George.

Inginerul Hagen a strâmbat din nas.

Căpitanul râse:

— Trebuie să-ţi dau dreptate, domnule Hagen, dar ni se va arăta un infern. Poate îl vom întâlni chiar pe dracul în persoană.

Doctorul Bertram l-a bătut pe inginer pe umăr.

— Fireşte că asta nu se potriveşte cu preocupările noastre tehnice, dar într-adevăr vom face o vizită diavolului.

— Domnilor, a zis Hagen cam supărat, nu vreau totuşi să accept glumele dumneavoastră, ori sunteţi…

El şi-a încruntat ochii şi nu a mai continuat.

— Trebuie să fim ţicniţi, l-a completat doctorul Bertram. Asta aţi vrut totuşi să spuneţi.

Inginerul a clătinat doar uşor din cap.

— Nici noi nu cunoaştem nimic exact, a explicat în cele din urmă căpitanul Farrow. Această precizare ne-a făcut-o indianul salvat. Noi vom acosta în Nicobare şi ne vom convinge ce este cu enigmaticul diavol de acolo. Căpitanul l-a bătut pe umăr pe fiul său. Vino, George, să mergem în turn şi să vedem dacă putem să ne stabilim poziţia după cel mai apropiat post de radioemisie englez. Apoi să coborâm şi să mergem la culcare.

Şi aşa s-a şi întâmplat. După douăzeci de minute submarinul s-a scufundat la o adâncime de cincisprezece metri şi a pornit spre Nicobare. Aici, sub mare, era o linişte deplină, nesimţindu-se de fel zbuciumul uraganului de deasupra. A fost repartizată veghea de noapte şi cine nu era de serviciu s-a retras în cabina sa.

II
FOCUL INFERNULUI

TIMPUL S-A SCURS FĂRĂ EVENIMENTE. Cu puţin înainte de ora opt seara, potrivit ordinului căpitanului, toţi au fost în picioare. Şi-au făcut toaleta repede şi au luat o cină consistentă. La ordinal lui Farrow submarinul a ieşit la suprafaţă.

Întinderea mării, lucioasă ca oglinda sub limpezimea cerului înstelat, nu mai amintea nimic de puternica furtună de acum câteva ore mai înainte. Din turnul puternicului submarin, căpitanul şi-a îndreptat pentru o clipă privirea spre constelaţii. Se găsea încă la o depărtare de o sută de kilometri de insula căutată. Se putea ca în două ore această distanţă să fie străbătută, chiar dacă mai rămâneau aproape două ore pentru a descoperi acel infern diavolesc.

Căpitanul, George şi cu Petre păşeau încet spre prova. Chiar dacă insula era încă departe, fiecare se simţea cuprins de o nelinişte stranie. Parţial se îndoiau, de spusele Indianului, pe de altă parte le credeau puţin adevărate.

Valul înalt de prova sclipea ca şi cum ar fi fost presărat cu milioane de pietre preţioasă, uneori sărea din apă câte un peşte mare sau apărea vreo cometă cu o coadă strălucitoare. Cei trei camarazi stăteau în picioare la balustradă, impresionaţi de frumuseţea acestei nopţi tropicale.

Şi în acest fel s-a scurs o oră. George devenea tot mai nerăbdător şi privea înainte fix ca să vadă lucirea unei lumini cât de mici, cu toate că ştia că insula se afla încă la o depărtare cam la patruzeci de kilometri. Cu toate acestea, timpul trecea şi nici o licărire nu apărea la orizont. În sfârşit, s-a gândit că a fost dus în eroare.

— Mă gândesc că nu avem nici o şansă. În definitiv nu poate fi decât un incendiu în pădurea seculară, care între timp s-a stins sau focul apare ca urmare a refracţiei razelor solare sau doar strălucirea stranie a vreunei roci minerale. Atunci pentru doctorul indian, fenomenul a părut ceva straniu dar este ciudat că acum nu se vede nimic. Într-adevăr m-am aşteptat la ceva interesant, în realitate este vorba de ceva cu desăvârşire banal.

— După cum observ, George, eşti foarte nerăbdător, a remarcat tatăl său contrariat. Trebuie să fi mulţumit că ne mai despart doar douăzeci de kilometri de insulă şi să aştepţi cel puţin douăzeci de minute, ca să ne putem face o părere.

Căpitanul Farrow avea pe drept cuvânt motiv de bucurie, pentru că după trecerea a cinsprezece minute la orizont s-a

arătat un mic punct luminos.

George s-a apropiat de balustradă şi privea încordat drept înainte. Nu, nu se înşela, nu putea fi o stea, pentru că punctual luminos era prea jos, ci era vorba despre un foc, ca şi cum ar pâlpâi direct din mare, sau din vreo insulă.

În aceiaşi clipă căpitanul a mormăit:

— Focul infernului a indianului, George, omul nu ne-a spus basme.

— Foc în faţă! a strigat din spate Petre, din turn ieşi în acelaşi moment primul ofiţer Rindow care a comandat reducerea imediată a vitezei submarinului.

Raza de lumină se apropia încet şi în sfârşit a putu fi apoi observată desluşit. Era o privelişte ciudată pe care aventurierii noştri încă n-o mai văzuseră vreodată. Din mare se înălţa în văzduh o coloană de foc înaltă de vreo opt metri. În tăcerea nopţii se propaga un vâjâit şi şuierat, din ce în ce mai puternic, simţindu-se şi un curios miros înţepător. Cam ala vreo douăzeci de metri în spatele coloanei de foc, se vedea ţărmul insulei.

Căpitanul a ordonat oprirea submarinului. Camarazii priveau în linişte curiosul fenomen. Acum le era clar de ce marinarii indieni vorbeau despre un foc infernal.

Între timp, doctorul Bertram a venit şi el la prova şi a rupt primul tăcerea.

— Se poate accepta că acolo e vreun fel de gaz aerian de o putere enormă, să spunem aşa, care iese sub forma unei coloane lichide. Câteodată poate avea o forţă înspăimântătoare. În acest caz coloana se autoaprinde. Aşa dar, trebuie să conţină ceva uşor inflamabil. Culoarea albicioasă o pun pe seama naftenului sau a unui alt compus…

— Petrol, a completat o voce. V-aţi învârtit pe aproape, a spus doctorul Rutala, care s-a înclinat politicos, mai înainte de a continua: Scuzaţi-mă că v-am ascultat fără a intervine, domnule doctor. M-a interesat perspicacea dumneavoastră analiză. Acest foc pot să-l sting imediat şi să extrag petrolul, a explicat indianul. Sub această insulă zace până departe un uriaş şi preţios zăcământ de hidrocarburi. Aşa precum deja aţi afirmat, domnule doctor, este un petrol foarte pur, care conţine un mare procent de naftan.

— Fără îndoială e o descoperire care valorează multe milioane, a fost de părere căpitanul Farrow. Totuşi în ce fel veţi reuşi să potoliţi această uriaşă sursă de incendiu? Presupun că sunteţi în stare să o faceţi cu mijloace tehnice.

— Nu-i greu, dar trebuie să vă mărturisesc că-i mai avantajos cu metode arhaice.

— Ca să fiu mai precis, am putea într-un fel sau altul să vă ajutăm.

— Sunt convins că îmi puteţi fi de ajutor. Totuşi vă rog să mă ascultaţi. În Germania am studiat câteva semestre industria minieră, având ca scop chiar exploatarea acestui zăcământ.

— Aşa dar aţi vorbit despre el mai demult?

— Aşa-i. Eu ştiu de existenţa petrolului cu câţiva ani mai înainte şi a trebuit firește în primul rând să mă orientez pe deplin asupra modului şi posibilităţilor de extracţie. Din păcate, stăteam chiar lângă adversarul meu de studiu.

— Aha, acum încep să înţeleg ceva, a strigat George inspirat.

— Desigur am văzut în Ivan Kasanov în primul rând un prieten, s-a răstit puternic doctorul Rutala. A durat multă vreme până când l-am descoperit, dar acesta ştia de-acum de existenţa zăcământului.

— Aţi primit de la guvernul englez vreo permisie de exploatare? a vrut să ştie doctorul Bertram.

— Da, posed o autorizaţie, în care sunt fixate nişte condiţii. Cu toate acestea, Kasanov poate să-mi facă mult rău. Deja el s-a interesat de zăcământul de aici şi de posibilitatea stingerii incendiului. Prin urmare, se amestecă-n treburile mele.

— Trebuie să ne daţi amănunte mai precise despre asta. Prin urmare, acest rus care acţionează în acest fel, va spionat pe ascuns? Cât de neprevăzător aţi putut fi!

— Kasanov s-a priceput să-mi câştige încrederea, a recunoscut doctorul Rutala. Şansa mea a fost că în timpul studiului am început să învăţ limba rusă. În acest fel am intenţionat să-l surprind. Astfel într-o zi am putut să aud când îi spunea unui compatriot, care părea a fi de la legaţie, că ţara sa ar trebui să cumpere această insulă de la englezi. Atunci am descoperit că el era un spion.

— Noroc că totuşi aţi băgat de seamă la timp, dar povestiţi mei departe.

— În acest fel a aflat Kasanov despre secretul meu. Şi atunci m-am temut că-şi va însuşi în vreun fel rezultatul trudei mele. De aceea l-am dus în eroare şi i-am povestit că petrolul putea uşor fi extras de la ţărm şi că cea mai bună cale de acces la el este aceea de a se provoca explozia unei grenade de mână într-o mică gaură de sondă.

— Asta a fost o idee bună, a aprobat din cap doctorul Bertram, pentru că rezultatul ei se vede acum.

— Kasanov este în această privinţă foarte mărginit. Într-adevăr el mi-a urmat sfatul, după cum aţi şi observat. Eu mi-am dat seama imediat că avea să izbucnească un foc infernal. Acolo unde se înalţă coloana de foc este apă puţin adâncă. Când avea să explodeze grenada, petrolul urma să ia foc.

— Prin urmare cunoaşteţi precis situaţia stratului de petrol.

— Da, domnule doctor, l-am explorat până acum foarte temeinic şi am efectuat cu perforatorul un sondaj. Când voi plănui o nouă străpungere, presiunea va scădea imediat, flacăra va dispărea şi noi vom putea închide gaura de sondă.

— Ceva mă pune pe gânduri, a spus căpitanul. Credeţi că rusul se află pe insulă?

— S-ar putea să fie. Dar doriţi cumva să mă ajutaţi? Şi doctorul Rutala a prins precipitat mâna căpitanului.

— Desigur că vom ajuta. Dacă susţineţi că deţineţi de la englezi dreptul de exploatare pentru zăcămintele petrolier de aici, atunci rusul procedează ilegal. În acest caz, vă puteţi baza pe sprijinul nostru.

— Vă mulţumesc domnule căpitan. Bănuiesc ca cea mai mare parte din beneficiu să se întoarcă la compatrioţii mei. În India sărăcia este încă mare.

— Asta-i o intenţie generoasă, doctore Rutala.

George cuprins deja de nerăbdare ca să treacă la acţiune, s-a adresat indianului:

— Să pornim, deoarece dacă rusul se află deja pe insulă atunci trebuie să aibă cu el ajutoare, pentru că nu poate să facă singur forarea unui puţ de unul singur.

— Nu v-am spus, domnule Farrow că am adus aici maşini şi aparataje speciale, destul de perfecţionate pentru forajul de exploatare. Iar dacă acest Kasanov se găseşte totuşi pe insulă, cu siguranţă că nu-i singur şi de aceea va fi necesar din partea mea de un oarecare curaj.

— Curaj? a râs George, asta nu pot înţelege.

— Kasanov este o fire neînduplecată şi crudă iar când se va simţi ameninţat, îşi va apăra imediat cu îndârjire pielea.

— Ce ar trebui să facem ca să înlăturăm primejdia de pe insulă?

— Este necesar a fi luat repede prin surprindere, domnule Farrow deoarece şederea prea îndelungată pe aici nu este cu totul neprimejdioasă, întrucât prin părţile acestea se află şi tigri.

George a sărit drept în sus.

— Cum aţi spus tigri? Aud de aceasta pentru prima dată.

— Sumatra nu este prea departe de aici. Pe cea mai mare insulă a arhipelagului există şi alte animale de pradă. Am văzut chiar şi bivoli de mlaştină.

— Atunci vom avea prin urmare perspectiva de a trece printr-o dublă aventură.

— Mie îmi ajunge una singură. Însă mi-e teamă şi de altceva.

— Mă faceţi curios, domnule Rutala.

— Pe ţărmul sudic al insulei s-au stabilit nişte oameni care după cum am auzit, au evadat dintr-un lagăr de deţinuţi aflat în Andamane. Presupun de asemenea că numitul Kasanov s-a asociat cu aceştia.

— Categoric că aşa trebuie să fie.

— Aceasta nu trebuie să ne facă să renunţăm la planul nostru, a spus căpitanul Farrow. Aţi mai spus înainte că aici apa este foarte puţin adâncă.

— Prin această parte eu cunosc totuşi un golf unde am putea intra fără dificultate până ţărm. În apropiere se găseşte o cabană pe care mi-am construit-o şi în care mi-am depus maşinile.

— Atunci vă rog să ne arătaţi drumul.

Căpitanul Farrow s-a înapoiat în turn, urmat de doctorul Bertram, George şi cu Petre au rămas în urmă.

— Mă tem că acest Kasanov să nu fi instalat vreo pază la ţărm, a spus Petre şi aceasta ar fi foarte neplăcut pentru noi.

— Tocmai de aceia trebuie să fim deosebit de atenţi, Petre.

Căpitanul Farrow a preluat el însuşi comanda submarinului. A dat drumul amortizoarelor şi a mers într-o linişte deplină printr-un viraj spre ţărm. Doctorul Rutala l-a îndrumat exact în golf.

Din prevedere căpitanul a ordonat ca zece marinari înarmaţi cu carabine să ia poziţie la balustrade babordului. Deşi s-a făcut ora două dimineaţa, a fost totuşi instalat un proiector puternic pe bord. Totul s-a petrecut în cea mai mare linişte.

— Duce vreo cărare spre cabana dumneavoastră? s-a adresat căpitanul indianului.

— Am croit o potecă, a spus acesta, dar au trecut şase săptămâni de când am fost pe aici ultima dată, deoarece a trebuit să aştept la Madras decizia guvernatorului, aşa că nu mai pot garanta că aceasta este practicabilă. Dar drumul nu-i lung şi se poate ajunge la colibă în cinci minute, arătând înainte cu mâna întinsă. Puteţi Acosta în faţă acolo unde golful face o cotitură.

Căpitanul îşi dădu ordinele abia auzite. După ce merse foarte puţin, submarinul a alunecat pe lângă ţărmul golfului şi s-a oprit la o mică distanţă de peretele ţărmului, ridicându-se cu vreo doi metri deasupra acestuia.

III
UN OSTATEC PREŢIOS

SE LUMINASE DE ZIUĂ şi în jur se distingeau într-o oarecare măsură, dar neclar, nişte lucruri izolate. Desişul încâlcit se întindea înainte până la o pantă.

George a scrutat împrejurimile şi s-a gândit că printr-un mic salt înainte s-ar putea ajunge lesne pe mal. S-a ridicat pe balustradă şi s-a căţărat pe sus. Ajuns deasupra, a intenţionat să-l aştepte pe credinciosul său Petre, socotind că acesta îl va urma şi că Petre va veni imediat după el. Petre a fost reţinut câteva secunde de căpitan pentru a-i da nişte sfaturi şi îndrumări.

De abia s-a ridicat că s-a şi simţit înhăţa deodată de nişte pumni de oţel. O mână îl strângea puternic gâtlejul, aşa că nu putea scoate nici un sunet. În acelaşi timp, mâinile i-au fost împinse brutal la spate.

George a fost atât de surprins, încât nu s-a mai gândit să se împotrivească. Iar acum era prea târziu. A putut doar să râcâie pământul cu picioarele deşi era îndoielnic că cineva de pe submarin auzit aceste zgomote.

Prins zdravăn dintr-o parte, o voce i-a şoptit la urechea:

— Dacă nu te domoleşti vei face cunoştinţă cu cuţitul meu. Preferi să fii liniştit sau...?

George a confirmat puternic din cap. Degetele adversarului său îi strângeau atât de puternic gâtul, încât nu mai putea respire. În sfârşit, când îngrozitoarele gheare au slăbit strânsoarea şi George şi-a recăpătat răsuflarea, el era de acum cu totul buimăcit. De jos, Petre a strigat cu jumătate de voce:

— Sosesc domnule George, s-a întâmplat ceva?

George a crezut că Petre îl urmează imediat, auzind zgomotele. Dar adversarul lui George l-a imobilizat repede, dând o lovitură puternică şi apoi l-a târât în tufiş. Omul care l-a luat prizonier nu era întâmpinat şi-l ameninţă cu cuţitul.

— Proiectorul! a strigat Petre deodată. Dintr-un salt Petre a trecut balustrada, ajungând pe mal, dar tânărul George nu se mai vedea. În aceiaşi secundă s-a aprins şi proiectorul, îndreptându-şi fascicolul de lumină spre hăţişuri. Dar nici o urmă de George, iar mănunchiul de raze nu a putut străbate frunzişul des de apropiere. George acum era dus de-a lungul unei poteci înguste, pe care o observa cu atenţie cu toate că era ţinut zdravăn, el întipărindu-şi în minte drumul pe care l-a croit indianul. La lumina încă slabă, George şi-a văzut

adversarul, ce-l ducea, care era un bărbat spătos şi scund. În spatele lui venea un al doilea individ.

După cinci minute de mers în faţă le-a apărut o colibă, cu golurile ferestrelor luminate. George a fost împins înăuntru. De pe un pat de scânduri de lângă perete, pe care dormeau s-au ridicat vreo şase oameni.

— Deşteptarea! a strigat bondocul. George a recunoscut vocea, era a acelui care-l capturase. Grăbiţi-vă am prins aici un tânăr şi ne aşteptăm îndată la vizita tovarăşilor săi. Au sosit cu un submarin, pe care l-am văzut lămurit trecând prin faţa blestematului izvor de foc. Trebuie să apărăm coliba.

Un bărbat tânăr a păşit înaintea. Spusele sale l-au întrerupt pe rus.

— Ce ai spus? Un submarin? Atunci să plecăm repede de aici. Suntem prea slab să ne putem apăra împotriva unui întreg echipaj. Privirea sa căuta temătoare în jur. Să ne grăbim. Să mergem la capul sudic cu tabăra noastră, pentru că acolo vom fi în siguranţă.

— Oho, omul s-a speriat. Eu vă spun că aici ne putem apăra bine, a strigat primul vorbitor. În afară de asta îl avem pe tânăr ca ostatec. Individul gesticula sălbatec cu mâinile în jurul său.

— Într-adevăr el nu bănuia cu cine avea de a face. Acest submarin aparţine unui căpitan german, pe care l-a păstrat după război şi el…

— La naiba! L-a întrerupt primul vorbitor, acum ştiu despre cine este vorba. Este căpitanul Farrow, iar aceasta-i cu siguranţă fiul său George.

Toţi ochii s-au îndreptat spre George. Tânărul a luat o înfăţişare sinceră şi zâmbind prieteneşte oamenilor, a spus calm:

— Desigur eu sunt George Farrow. Noi am văzut coloana de foc şi vrem să ne informăm ce-i cu ea. Nu m-am aşteptat la o asemenea primire brutală. După ce dumneavoastră cei de faţă veţi binevoi să nu mă mai reţineţi aici, firește că vom pleca din nou.

— Cred că cel mai bine este dacă i-am da drumul, a fost de părere rusul, altfel vom avea neplăceri.

— Nu, trebuie să-l reţinem şi să-l ducem în campamentul nostru a intervenit cel de al doilea om, care-l luase prizonier. Din postul meu de pază am putut vedea bine submarinul. Pe punte se afla un indian. Cu siguranţă că nu este o întâmplare că aceea slugă oacheşă a venit încoace, aducându-l tocmai pe căpitanul Farrow.

George a înţeles imediat primejdia care-l ameninţa.

— Totuşi este o întâmplare, a spus el fără să clipească. Noi l-am pescuit din mare. A fost luat cu barca lui de către uragan.

Dar de-acum era prea târziu. Imediat toţi s-au îngrămădit în jurul rusului.

— V-am spus care-i treaba, a strigat el către oamenii săi. Fiecare indian este pentru noi un suspect. Duceţi-l cât mai departe pe tânăr deoarece el ne garantează siguranţa noastră. Repede grăbiţi-vă şi aveţi grijă să nu poată fugi.

George a fost tras afară imediat din colibă. Banditul care-l luase prizonier i-a apăsat vârful cuţitului în coaste.

— Dacă vei încerca să-i strigi pe camarazii tăi, îl înfig în tine. Poate că-i mai bine să afli că eu îmi ţin făgăduiala.

Au început din nou blestemele pe cărăruia strâmtă. Deţinutul nu ţinea de fel să se ascundă. George se gândea în acest timp, iar de un lucru era sigur, că captivitatea lui nu va dura mult. Cu siguranţă că tatăl său se afla pe drum, ca să-l elibereze.

După un timp au ieşit din pădure şi a început deodată un platou de stânci întins şi netede. Însoţitorul lui George nu părea prea grăbit. El s-a aplecat spre tânăr şi l-a spus într-o doară:

— Iată tinere, aici camarazii tăi nu-ţi vor da de urmă. Spre ascunzătoarea noastră, de unde nimeni n-are cum să fugă, duce doar o cărăruie abia vizibilă.

— Asta mi-am şi dorit-o, răspunse tânărul liniştit dar la drept vorbind, ce aveţi să faceţi cu mine? De altminteri, trebuie să fi auzit îndeajuns de multe lucruri despre tatăl meu ca să înţelegeţi că această situaţie va începe să nu-i placă.

Un al doilea deţinut a intervenit pe un ton îngrijorat:

— Cred că are dreptate, Jack, însă acum să golim o farfurie de supă înainte ca ceilalţi să înceapă ostilităţile. De fapt ce ne-a oferit rusul? Atât de departe a împins lucrurile, încât în cele din urmă va lua măsuri şi guvernatorul englez şi atunci praful se alege de noi.

Jack a dat drumul unei înjurături:

— Nu m-am gândit încă la aceasta. Cu siguranţă că individul a luat legătura cu englezii. Dacă el a dispărut aşa deodată, desigur că ne-ai dat în vileag. Şi atunci ce-i de făcut?

— Înainte de toate îl vom duce pe tânăr chiar în tabără. Dacă situaţia va deveni critică, poate vom primi libertatea în schimbul vieţii sale. În orice caz eu nu mai rămân mult aici. Pentru mine pământul a devenit prea fierbinte.

— Dar rusul ne-a spus totuşi că.…

— Lasă afacerea cu Kasanov, l-a întrerupt celălalt, nu mă încred în el; ne duce cu vorba. Să ne grăbim înainte de a ne trezi cu Kasanov aici…

Cel de al doilea deţinut a pornit grăbit înainte. Drumul urca pe o pantă uşoară. Pe neaşteptate, în noapte a răsunat în depărtare explozia unei grenade. George s-a oprit imediat.

— Ce s-o fi întâmplat? a izbucnit el. Şi-a dat seama imediat că grenada care explodase era a camarazilor săi.

— Haide! a bombănit Jack, aceştia sunt oamenii rusului care se vor da înapoi de frică.

Explozia a fost însoţită de focuri de armă. Se distingea lămurit până şi pocnetul de pistol a lui Petre. Tânărul George a pornit hotărât înainte când a înţeles că Petre este pe urmele sale. Nu va dura mult până când George avea să fie din nou liber.

Platoul l-au străbătut într-un sfert de oră.

O cărăruie îngustă ducea înainte prin întunecimea pădurii virgine. George alerga împreună cu cei doi puşcăriaşi, grăbindu-se să ajungă cât mai repede la tabără. În sfârşit a apărut o lumină ştearsă şi s-au trezit într-un luminiş întins, la marginea căruia se aflau mai multe colibe. Afară ardeau două focuri, care conturau siluetele unor oameni. Erau cam vreo douăzeci, care au sărit deodată şi i-au împresurat pe cei doi cu prizonierul lor.

— Oameni buni! a strigat cât a putut Jack acesta este George, fiul binecunoscutului căpitan de submarin. Tovarăşii lui sunt pe insulă şi vor fi îndată aici. Indianul pe care-l aşteaptă Kasanov este cu ei. De aceea eu o iau la picior….

Aşa dar, Kasanov şi cu oamenii săi se refugiaseră aici în tabăra deţinuţilor. Tocmai ajunsese şi când vorbea se vedea că de-abia îşi trăgea sufletul.

— Oho, a dat înapoi Jack, cred că am o grămadă de lucruri să vă spun…

— Iată însă ce-ţi spun eu, să acţionăm aşa cum prevede învoiala noastră. Noi i-am respins pe căpitan şi pe oamenii lui. Într-adevăr, în faţa mitralierelor noastre el nu poate face nimic. Cu toate acestea, trebuie ca tânărul să ne spună dacă indianul se află pe submarin. Băieţi gândiţi-vă că sub voi în pământ zac milioane. Rusia a cumpărat insula de la englezi şi vă aflaţi pe un ţinut rusesc şi nimeni nu poate să vă facă vreun rău, deoarece am să vă apăr dacă se vor arăta.

Jack a păşit înaintea rusului.

— Eu nu cred, a spus el hotărât. Englezii ştiu de mult că aici se află petrol, iar voi n-aţi cumpărat insula. Am să

părăsesc chiar acum cu tovarăşii mei insula şi ne vom duce chiar la cei de pe submarin.

— Am să vă reţin pe toţi aici, a spus tăios rusul şi cine vrea să se îmbogăţească, va îndeplini pur şi simplu ce i se cere. În orice caz, va trebui să lucraţi toţi pentru exploatarea proprietăţii mele.

IV
CONFRUNTARE CU FIARELE PĂDURII VIRGINE

KASANOV SE PRICEPEA cum să-i ia pe deţinuţi. Involuntar pe faţa lui Jack a apărut o rază fugară de speranţă, dar ea s-a şters cu totul. În numeroşi ochi strălucea pofta de a se îmbogăţi. Doar trei oameni i s-au alăturat lui Jack. Rusul a râd batjocoritor:

— Aşadar voi patru nu mă mai susţineţi? Atunci ieşiţi din afacere, eu nu vă reţin. Partea voastră ne va reveni nouă. Voi ceilalţi, pregătiţi mitralierele, ca să-i facem o primire bună lui Farrow. Şi s-a întors spre George: iar acum flăcăule, spune-mi unde se află indianul?

Înainte de a-i răspunde George, a intervenit Jack. El s-a proţăpit foarte aproape de rus, făcându-l să dea înapoi.

— Tânărul Farrow va merge cu noi, a spus el. Eu l-am luat prizonier şi tot eu am să-l păstrez.

— Oameni buni, a strigat Kasanov, strident, acest tânăr are pentru noi o importanţă extremă, de care atârnă îmbogăţirea noastră, trebuie să-l reţinem cu orice preţ ca ostatec. Eu pe el îl voi…

S-a oprit speriat. În apropiere au răsunat împuşcături. George a răsuflat uşurat, îşi dădea seama că ai lui erau pe urmele sale.

— Germanii, a strigat Kasanov, la mitraliere!

În aceeaşi clipă în luminiş au apărut clătinându-se trei siluete. Noii veniţi erau răniţi.

— Fraţilor fugiţi, a gâfâit unul, aceştia sunt nişte adevăraţi diavoli, nici chiar grenadele noastre de mână nu ne pot salva. Vor fi imediat aici.

S-a iscat o dezordine de nedescris. Oamenii alergau de colo-colo, ocnaşii buimăciţi încercând să se salveze cât mai repede prin fugă în desiş. Apoi au răpăit două mitraliere, snopul lor de gloanţe măturând interiorul pădurii virgine.

Imediat Jack l-a tras pe George la adăpostul unei colibe. El avea ceva în mână. Tânărul a observat cu bucurie că era chiar pistolul ce-i fusese luat când a căzut în captivitate.

— Iată aici pistolul dumneatale, a spus Jack. Ai grijă să dispari, deoarece pentru dumneata devine neplăcut aici acum.

— Îţi mulţumesc Jack, i-a şoptit George. Îţi dau şi dumitale acelaşi sfat. În caz că vei cădea în mâinile oamenilor noştri, am să pun o vorbă bună pentru a te ajuta.

— De aceea te şi las să fugi, a spus Jack. Şi acum dispari, mai înainte ca să bage de seamă Kasanov.

Totuşi de acum era prea târziu, pentru că deodată înaintea lor a apărut rusul.

— Ce vorbiţi aici? a întrebat el înfuriate.

N-a mai apucat să afle nimic. Pentru că George l-a lovit puternic cu latul pistolului şi l-a întins grămadă pe burtă. Apoi i-a făcut semn scurt cu capul lui Jack şi celorlalţi trei şi s-a repezit în desiş.

Deţinuţii au pornit în mare grabă spre marginea pădurii, îndepărtându-se de răpăitul mitralierelor, fără a observa unde a dispărut George. Tânărul o luase în fugă spre răsărit, de îndată ce a reuşit să ajungă la marginea luminişului şi să se strecoare în desiş. Îşi pusese pistolul la locul lui, iar cu pumnalul ridicat lovea puternic toate obstacolele, înaintând cu repeziciune. Nu era nevoie să meargă tiptil deoarece orice zgomot ce-l făcea era acoperit de ţăcănitul celor două mitraliere.

George a cotit-o către nord, pentru că presupunea că în partea aceea avea să-şi întâlnească tovarăşii săi. Cu siguranţă tatăl lui va încerca să încercuiască luminişul. Dintr-o dată lătratul mitralierei a încetat. Kasanov îşi revenise şi le făcuse cunoscută fuga lui George puşcăriaşilor.

Aceştia s-au luat cu înverşunare după tânăr de îndată ce s-a apropiat ziua, dar acum el era departe de tabăra ocnaşilor.

Curând după străbaterea pădurii în faţa lui George a apărut o suprafaţă întinsă de teren, pe care se ondula o iarbă de înălţimea unui om. George a stat în cumpănă dacă mai putea să-şi întâlnească camarazii săi acum în plină zi. Tânărul s-a orientat repede, apoi a zbughit-o înainte din pădure.

Din timp în timp, George se oprea şi asculta cu luare aminte. Era destul de departe încât să se mai audă cadenţa mitralierelor. Acum s-a oprit să cerceteze terenul din preajmă. În stânga lui, printre ierburile înalte, a observat o mişcare.

George s-a ghemuit într-o clipită, deoarece la urechi i-a ajuns un mârâit furios. Şi-a pipăit cu mâna arma dar nu a mai apucat să o scoată. Pe neaşteptate de după un tufiş înalt din vecinătatea lui a ţâşnit o fulgerare gălbuie. Mai iute ca gândul George a observat săritura tigrului şi s-a aruncat fulgerător înapoi, dar totuşi nu a reuşit să evite atacul.

Înţepenit la marginea unei gropi, George şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe spate. Dar tigrul zbura deja spre el. Puternicul lui salt şi-a greşit victima, dar totuşi felina i-a imobilizat picioarele.

Tânărul a scăpat un strigăt. El era fără nici o apărare în faţa fiarei. S-a auzit cum tigrul scotea un răget furios, dar el nu-şi ţinea capul îndreptat spre George, ca să-i dea muşcătura ucigătoare, ci-l ridicase deasupra ierburilor. Atunci George a auzit ceva mişcându-se. Văzu cum tulpinile erau zdrobite de goana unei alte lighioane.

Tigrul a tresărit puternic în clipa când s-a ivit un uriaş bou sălbatec, care alerga nebuneşte direct spre locul unde era George şi cu fiara.

George s-a văzut pierdut, deoarece dacă tigrul era atacat de bivol el n-ar fi reuşit în nici un caz să se ferească de împunsătura taurului înfuriat. Şase metri îl mai despărţeau pe tânăr de puternicul animal. Tigrul a sărit în lături cu o mişcare mlădioasă, din faţa bivolului ştiind din experienţă că era neputincios în faţa coarnelor. George a încercat cu o grabă febrilă să-şi scoată pistolul. Va reuşi el să abată din drum pe turbatul dobitoc? Deodată în spatele lui au răsunat două împuşcături. În acelaşi timp ceva ca un pumn uriaş a lovit bivolul drept în frunte. Apoi acesta a alunecat puţin pe pământ, din cauza greutăţii sale şi de iuţeala cu care gonea. Şi-a înălţat capul cu coarnele lui mari şi s-a holbat nedumerit înaintea sa. În acelaşi moment tigrul a sărit, Dintr-un singur salt mare şi rapid a fost pe spinarea taurului şi şi-a înfipt colţii în ceafa acestuia, i-a strâns puternic şi puternicul bivol a rămas nemişcat.

George a urmărit întreaga întâmplare cu mirare amestecată de spaimă.

— Veniţi repede încoace, se auzi un glas din desiş. Grăbiţi-vă domnule George, până când nu se răzgândeşte tigrul.

Era vocea lui Petre. George a sărit imediat în sus şi a reuşit să ajungă îndărăt la marginea pădurii. Dar el n-a scăpat din ochi tigrul, care era ocupat cu bivolul. Apoi două braţe puternice l-au apucat de umeri şi l-au tras în desiş.

— Petre, a murmurat George.

Totuşi acesta n-a renunţat să se îndepărteze şi l-a luat de mână, ducându-l după el în interiorul pădurii. De abia după ce au trecut mai multe minute Petre s-a oprit din drum.

George l-a prins de mână şi i-a strâns-o cu putere. A vrut să-i mulţumească, dar de pe buze nu s-a desprins nici un cuvânt.

Petre a făcut un semn cu capul spre el.

— Tatăl dumitale m-a trimis să recunosc terenul, l-a lămurit el. O să-i aşteptăm aici şi pe ceilalţi.

Ei s-au aşezat tăcuţi pe pământ. George a trebuit mai întâi să spună cu de-amănuntul evenimentele, dar acestea se întâmplaseră aşa de brusc şi de repede, încât nu a putut să termine de povestit.

N-a durat mult şi au apărut căpitanul Farrow şi cu doctorul cu opt însoţitori. Ei l-au îmbrăţişat cu căldură pe tânăr. George le-a istorisit în câteva cuvinte cum s-a petrecut răpirea sa.

— Este totuşi un miracol tată şi-a încheiat el povestirea, referindu-se la salvarea lui de către Petre.

Căpitanul a aprobat tăcut din cap, apoi şi-a îndreptat statura.

— De aceea acum noi vom da o lecţie ocnaşilor, pentru răpirea lui George. Dar unde-i doctorul Rutala?

— S-a întors pe neaşteptate să facă ceva, a raportat un marinar, presupun că în timpul acesta el a şi potolit focul de la sursa de petrol.

Căpitanul Farrow a chibzuit o clipă.

— Atunci trebuie să ne întoarcem imediat. Este cu putinţă ca în partea de nord să mai fie nişte acoliţi de-ai rusului, care pot să-l pună în primejdie.

— Eu cred că rusul va încerca să ne distrugă submarinul şi-a dat cu părerea George. Kasanov ştie precis că nu-l vom lăsa să scape şi că planul lui va fi zădărnicit cu totul.

— Da, trebuie să-i avertizăm pe camarazii noştri. Să ne grăbim!

Acum George păşea în urma tatălui său care conducea grupul. Petre a pornit cu toată hotărârea pe poteca din tufiş preocupat de gândul că acest Kasanov şi cu oamenii săi ar putea profita de lipsa lor.

În trei sferturi de oră ai ajuns la cabana construită de doctorul Rutala pentru maşinile sale. Sub un acoperiş se afla un motor Diesel, care punea în mişcare un dinam. George a strigat imediat.

— Doctorul Rutala s-a apucat deja de lucru. De acolo porneşte afară un cablu. Cu siguranţă că el străpunge o nouă gaură ca să stingă flacăra din mare.

Căpitanul a confirmat din cap, apoi s-a adresat către unul din oamenii lui.

— Luttke, du-i pe camarazi înapoi la submarin şi comunică-i domnului Rindow să ordone alarmă maximă. Vom veni şi noi cât mai repede.

Cei patru tovarăşi, căpitanul Farrow, doctorul Bertram, George şi cu Petre s-au luat după cablu. La vreo sută de metri au dat de indian, care fora cu zel stânca cu burghiul

electric. Tocmai când cei patru au ajuns, din gaura sondei a ţâşnit o coloană de petrol.

Pe deasupra desişului se putea vedea cum îndepărtata coloană care ieşea din mare se lăsa din ce în ce mai jos gata să dispară.

Indianul a arătat cu capul în faţa sa o pană cu o ciudată formă de con cu solzi, pe care a împins-o cu putere în gaura sondei. El a oprit presiunea petrolului care n-a mai ieşit afară. Apoi cu o lovitură puternică, doctorul a împins-o şi mai adânc, aşa încât nici un strop de lichid n-a mai răbufnit.

— Bine gândit, a spus căpitanul Farrow, asta este invenţia dumitale?

Indianul a sta din cap în semn de negaţie.

— Nu. Aceasta se foloseşte de multă vreme, eu doar am adaptat-o pentru cazuri speciale. După cum văd, îl aveţi din nou pe fiul dumneavoastră, domnule căpitan.

— A putut să se elibereze singur, mie mi-e teamă că rusul va fi curând aici ca să ne atace.

— Asta îi va pecetlui soarta. Kasanov este din cale afară de răzbunător. Totuşi eu trebuie să închid cât mai repede gaura de sondă din mare, ca să nu se irosească preţiosul combustibil. Şi el a arătat spre coloana albicioasă care se înălţa din mare. Aici la ţărm am ascuns o barcă mică s-a destăinuit el în continuare, pe care o voi aduce în golf, la submarin.

— Pot să merg şi eu cu dumneata? a întrebat George. Sunt gata să vă ajut ca să nu fiţi surprins de rus.

Indianul a râs.

— Dacă tatăl dumitale vă îngăduie, fără doar şi poate că ar fi oportun.

Faţa căpitanului s-a întunecat.

— Nu s-a odihnit de loc, a murmurat el. În ce-l priveşte pe George, acesta va trebui totuşi să nu piardă prea multă vreme.

Pe când doctorul Rutala şi cu George se înapoiau la colibă, ceilalţi camarazi se grăbeau spre submarin.

Rutala se străduia să pună la locul lor uneltele cu care lucrase. În timpul acesta George a oprit motorul şi a strâns cablul. După aceea s-a dus să se ocupe de barcă.

George şi Rutala au împins uşor barca din ascunzătoarea sa. Tânărul a apucat o ramă şi a vâslit spre coloana de petrol. Chiar alături vâjâia şuvoiul de ţiţei de grosimea braţului. Indianul a lăsat în jos un drug de fier a scormonit cu el câteva secunde terenul, apoi a lovit cu putere în jos.

Imediat coloana de petrol s-a întrerupt. Rutala a mai înfipt o pană în gura de sondă, după care a spus satisfăcut:

— Din fericire explozibilul nu a smuls instalaţia de foraj, aşa că pana a putut fi introdusă. Acum am să-l rog pe tatăl dumitale să transmită englezilor o radiogramă, ca să trimită aici un distrugător, care să instaureze ordinea în insulă. M-am decis să cedez englezilor o cotă parte din beneficiu, iar ce-mi rămâne mie îmi va fi deajuns pentru ca să-mi realizez investiţiile.

— Ce doriţi să faceţi cu banii? l-a întrebat George în timp ce conducea barca prin golf.

— Aş vrea să ridic un spital şi chiar să ajut studiul unor compatrioţi de-ai mei peste hotare.

— Într-adevăr, acesta este un plan generos, a spus George şi este de dorit să se înceapă lucrul cât mai repede aici.

George a ocolit promontoriul ce mărginea golful în care staţiona submarinul. Cu exclamaţie uşoară de spaimă George şi-a smucit repede pistolul din toc. Un braţ împingea desişul la o parte cu multă prudenţă. Acesta ţinea în mână o legătură de grenade, gata să le arunce asupra submarinului.

George a tras şi a nimerit încheietura mâinii vicleanului agresor, după care a urmat o explozie puternică.

V
ATAC ASUPRA SUBMARINULUI

LEGĂTURA DE GRENADE de mână aruncată a explodat. De la marginea pădurii seculare s-au desprins bucăţi mari de stâncă ce au căzut în mare ajungând până la submarin. Din fericire pe puntea submarinului nu se afla nici un marinar, deoarece fiecare îşi făcea datoria aşa cum se cerea în stare de alarmă. Paza din turn care întâmplător se uita în altă direcţie când s-a produs explozia, a deschis focul imediat asupra desişului.

Fiecare strigăt a arătat că rusul Kasanov şi-a adus mulţi oameni pentru a ataca submarinul şi pe care i-a ascuns în desiş.

Căpitanul Farrow a dat ordin imediat să se pornească motoarele, strigându-i lui George să vâslească cât mai repede şi să-l urmeze, după care căpitanul Farrow şi-a îndreptat submarinul spre un loc mai sigur.

Dintr-o altă parte a desişului un atacator nevăzut a aruncat un mănunchi de grenade de mână, dar acestea au căzut în apă şi au explodat fără să provoace vreo pagubă submarinului. În desiş s-a auzit un răcnet de furie slobozit de cei din tufiş deoarece marinarii lui Farrow îi ţineau pe loc pe fâşia de plajă.

Acum submarinul şi-a schimbat direcţia şi a părăsit golful. La rândul lui George vâslea din răsputeri pentru a se îndepărta cât mai mult de ţărm. Cât de bună i-a fost această prevedere s-a văzut imediat. Dintr-odată, din desiş au ţâşnit afară cu mare curaj doi deţinuţi mai îndrăzneţi şi au aruncat două grenade de mână asupra lui George şi doctorului Rutala.

— Aplecaţi-vă, a strigat el doctorului Rutala şi s-a aruncat şi el pe fundul bărcii.

Dar doctorul Rutala nu a reacţionat destul de repede. Grenadele au căzut în apă, foarte aproape de barcă şi au explodat. Mai multe schiţe au pătruns prin peretele bărcii. A fost o minune că George a scăpat nerănit, dar doctorul Rutala a fost rănit la umăr. Noroc că nu era grav aşa cum s-a constat mai târziu.

De pe submarin, Petre i-a împuşcat pe ambii bandiţi, în timp ce aceştia se retrăgeau în desiş. George continua să vâslească, astfel că înainta repede, străbătând calm apa cu barca sa. Căpitanul Farrow vedea prin ce situaţie grea şi primejdioasă trecea fiul său. După ce căpitanul Farrow şi-a întors submarinul, l-a oprit şi l-a aşteptat pe George.

Din desiş se auzeau focuri izolate de pistoale, dar care nu-şi atingeau ţinta. Puşcaşii se pare că în afară de mitraliere aveau doar arme uşoare. Marinarii răspundeau printr-un foc sistematic care-i silea pe oamenii lui Kasanov să se retragă şi să se pună la adăpost.

În cele din urmă, George a ajuns la submarin. Petre era gata să-l ajute pe indian, în timp ce George s-a urcat sprinten pe submarin.

La un ordin al căpitanului toţi marinarii au evaluat puntea. George şi cu Petre l-au dus pe doctorul Rutala până în turn, de unde l-au coborât în interior. George a închis chepengul, deoarece submarinul a început să se scufunde după care a luat direcţia nord.

George stătea în turn cu tatăl său.

— Era cât pe ce să se sfârşească prost, a spus el, de ce nu ai instalat un post de pază pe ţărm?

— Da, a fost o greşeală din partea mea, i-a răspuns căpitanul, am socotit că sentinela din turn era îndeajuns, nu mi-am închipuit că un singur om nu poate supraveghea întreaga întindere a ţărmului.

— Şi la ce te gândeşti de-acum înainte?

— Vom avea multe de făcut. Va trebui să debarcăm pe coasta de sud şi să întreprindem o vizită prin surprindere în tabăra ocnaşilor. Cred că este imposibil ca ei să se aştepte la aşa ceva, după ce noi am pornit aşa de repede la drum. Vor interpreta că ne-au pus pe fugă.

George a fost imediat entuziasmat de plan.

— Câteva grenade cu gaze şi cazul a fost rezolvat! a exclamat el.

— Nu te grăbi, George, nu te grăbi, l-a potolit tatăl său, nu va fi chiar atât de uşor. Numai atunci când vom fi adevărat siguri că ocnaşii nu vor prinde de veste, doar atunci trebuie să înaintăm, dar cu cea mai mare prudenţă.

— Domnule căpitan, a intervenit doctorul Rutala, aţi făcut atâta pentru mine, încât nu mai pot pretinde mai mult.

— Haidem să lăsăm asta, a spus căpitanul, făcând un gest cu mâna, dincolo de persoana dumneatale este ceva mai mult. Este un act de dreptate pentru care oricine altul ar fi procedat ca noi.

Căpitanul a schimbat cursul submarinului. După un sfert de oră a ocolit insula şi submarinul s-a apropiat încet de coasta sudică. Din fericire investigaţiile doctorului Rutala cu privire la coastă se confirmară întrutotul, aşa încât căpitanul a renunţat să mai sondeze adâncimea apei. Adâncimea apei i-a permis să se apropie până la câţiva metri de ţărm. Pompele

electrice au evacuat apa din rezervoare şi submarinul încet, încet s-a ridicat la suprafaţă.

Căpitanul Farrow a privit prin periscop, dar nu a văzut nimic suspect iar George era gata pregătit de acţiune. A sosit în turn de îndată ce acesta a ieşit din apă, a deschis chepengul şi a sărit afară, imediat după el a ieşit şi Petre.

Au stat în turn cu pistoalele pregătite pentru tragere, deoarece se aşteptau la un atac din partea ocnaşilor, dar se părea că partea aceasta a insulei nu era păzită.

George a coborât jos din turn şi dintr-un salt a reuşit să ajungă pe uscat. A stat o clipă şi s-a gândit.

— Îmi face impresia că aici nu este nimeni şi-a dat cu părerea Petre, care părăsise şi el bordul.

— Adăpostul ocnaşilor trebuie să fie mai departe spre vest. Cu siguranţă că acolo şi-au instalat paza.

— Până acolo există o potecă care duce spre tabăra lor. Ar fi mai comod pentru noi dacă am putea folosi acest drum.

— Aşa cred şi eu. De ce ar trebui să ne ostenim prin încâlceala aceasta haotică. În afară de aceasta, trebuie să mergem în cea mai mare linişte.

— Şi apoi noi ştim destul de bine unde se află ocnaşii. Şi s-ar putea ca vreun deţinut care a reuşit să fugă să ne caute nu peste mult timp.

— Aşa dar să pornim cu submarinul de-a lungul ţărmului, a hotărât căpitanul, în timp ce cu o parte din echipaj îi vom surprinde pe uscat.

— Eu am să merg înainte, a spus George. Trebuie ca neapărat să descoperim cât mai repede posturile lor de pază, altfel tot planul ni se strică.

Tânărul aventurier a luat-o sprinten în lungul plajei. După mai puţin de un sfert de oră, George a observat la mai puţin de zece metri în faţa lui o dâră ciudată pe nisipul albicios. Era un şănţuleţ adânc ce se prelungea pe lângă mare. El a atras atenţia însoţitorilor săi.

— Aici cineva a târât o barcă şi-a spus Petre părerea.

— Trebuie să fie Jack cu cei trei tovarăşi ai săi, i-a spus George. Aşa dar, el a părăsit insula.

— Dacă ne luăm după urme, vom da de poteca care porneşte din desiş, a spus Petre.

— Şi de santinele, a completat George. Aşa că trebuie să fim foarte prudenţi.

George s-a furişat înainte ca o felină printre tufişuri, cu partea superioară a corpului aplecată gata în orice clipă să se năpustească asupra oricărui adversar ce ar fi apărut. Cu pistolul în mâna dreaptă, era conştient că numai în caz de

extremă nevoie putea să-l folosească. Fiecare împuşcătură ar fi alarmat tabăra ocnaşilor şi ar fi fost cu neputinţă o apropiere neobservată.

George avea doar câţiva metri şi intra în desiş, când, deodată, s-a tras înapoi tresărind. Înaintea sa a observat un om care tocmai îşi întorsese capul în altă direcţie. George a apucat pistolul de ţeavă şi a mai înaintat puţin. Paznicul se uita mereu înainte. Fără a sta pe gânduri, tânărul, a făcut o săritură scurtă, dar foşnetul uşor făcut de acesta a fost auzit de ocnaş. El s-a întors dintr-odată dar nu destul de repede. Deja George se afla lângă ocnaş şi-l lovi pe la spate.

— Bravo, George, ai procedat foarte bine.

Apoi i-a cerut lui Petre să-l lege pe ocnaş şi i-a spus unui marinar să-l ducă înapoi sub pază.

Fără să-şi mai piardă timpul, aventurierii noştri au pornit mai departe. Ei au mers acum pe cărarea descoperită şi care şerpuia prin desişurile junglei.

George s-a grăbit spre o spărtură din desiş când pe neaşteptate s-a ciocnit de un om. Acesta era chiar rusul Kasanov, care probabil voia să se orienteze asupra situaţiei şi să se salveze.

Kasanov s-a aruncat fulgerător şi prin surprindere asupra lui George, i-a aplicat tânărului o lovitură atât de violentă în piept, încât acesta s-a clătinat, apoi a făcut un salt într-o parte, după care a dispărut fără urmă în desiş.

George a privit buimac după rus. Intenţiona să se pună la adăpost, sau să-i găsească pe ceilalţi ca să dea o năvală asupra ocnaşilor. Era greu de aflat ce avea în minte. Kasanov fugise pur şi simplu. Tânărul se gândea că rusul fugise şi se gândea doar la propria lui salvare şi nu să-i mai prevină pe ocnaşi.

Chiar şi Petre era de aceeaşi părere.

— Kasanov a întins-o acum cât a putut, a spus el. Credea bunăoară că noi ne aflăm în cu totul altă parte. Cu siguranţă că el are doar o singură dorinţă, aceea de a pune o distanţă cât mai mare între noi şi el….

— Aşa cred şi eu, Petre şi în acest caz noi trebuie să-i învingem în primul rând pe ocnaşi şi după aceea să-l căutăm pe Kasanov.

După aceasta au pornit mai departe. De data aceasta George îşi mărise atenţia, deşi nu mai era stingherit de nimic în faţă. În sfârşit, înaintea lor s-a deschis un luminiş întins. Spre satisfacţia lui George s-a stârnit o adiere slabă ce sufla spre colibele ocnaşilor. În faţa acestora domnea o mişcare însufleţită, oameni se îndeletniceau înfiguraţi şi grăbiţi cu

pregătirile de apărare. Pe semne că nu erau totuşi convinşi că submarinul s-a îndepărtat pentru totdeauna.

Aventurierii s-au desfăşurat repede la marginea luminişului într-un şir de trăgători, păstrând între ei o distanţă de un metru.

Căpitanul a luat cu el pe cel mai bun marinar aruncător de grenade. Trebuia ca la comanda sa să dea năvală cu toţi şi să alerge în aşa fel încât când ocnaşii le vor observa apropierea, să poată fi aruncate cu efect maxim grenadele cu gaz.

Căpitanul, aflat în mijlocul rândului, a ridicat încet braţul. Camarazii urmăreau cu privirea încordată când avea să lase mâna în jos, ca să pornească la asalt.

Totuşi s-a întâmplat ceva, la care nimeni nu s-a gândit. Se părea că destinul îi ocroteşte pe puşcăriaşi. Pe neaşteptate vântul şi-a schimbat direcţia şi a început să sufle dinspre colibe spre marinari.

Întreg planul atât de bine conceput, s-a prăbuşit. Acum grenadele cu gaz nu mai foloseau la nimic, ci dimpotrivă, erau primejdioase pentru aventurieri. Căpitanul a lăsat mâna încet în jos ordonând:

— Repede înapoi, dar fără zgomot. Nu trebuie să fim văzuţi de bandiţi. Oamenii au părăsit de îndată locul şi s-au furişat înapoi pe potecă, unde s-au adunat cu toţii.

VI
REVENIRE SURPRINZĂTOARE

AVENTURIERI AU IZBUTIT să dispară neobservaţi din luminiş în desiş. George a strâmbat din nas.

— De data aceasta nu ne-am îndeplinit de loc misiunea a spus George fără chef.

Tatăl său i-a pus mâna pe umăr:

— În acest caz nu se putea proceda altfel. Nu avem voie să riscăm viaţa marinarilor, într-un loc deschis, deoarece ocnaşii ne-ar fi împuşcat cu mitralierele lor. Nu vreau să sacrific pe nici unul dintre oamenii mei.

— Dar va fi mai greu să pătrundem în luminiş prin partea opusă. Ai văzut că au ridicat un dig de apărare, în spatele căruia au instalat mitraliere. Ei ne aşteaptă dinspre nord, tocmai din partea de unde suflă vântul. Aceasta ne va îngreuna nemaipomenit de mult acţiunea noastră.

— Cu toate că ne-a rămas doar o singură posibilitate, tată, va trebui să ne despărţim. Un detaşament va ocoli luminişul ca să atace tabăra din partea de sus, iar altul trebuie să aştepte, dar în aşa fel să nu poată fi ajuns de gaze.

— De ce este necesar să ne despărţim? Cu cât vom fi mai mulţi, cu atât vom avea o victorie mai sigură.

— Dacă vom merge cu toţi, ne pândeşte primejdia ca cineva să ne descopere. Ar fi cu mult mai bine dacă ne-am duce să acţionăm doar Petre şi eu şi poate încă patru camarazi. Este îndeajuns să terminăm totul cu bine, dacă fiecare din noi va lua cu ei patru grenade cu gaz.

Căpitanul Farrow s-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Trebuie să-ţi dau dreptate George, dar gândeşte-te că de tine şi de cei care te însoţesc depinde buna reuşită a acţiunii noastre aici. Fă-ţi timp ca mai întâi să încerci a-i scoate din luptă pe servanţi care prezintă cea mai importantă ameninţare pentru voi. Pe cine vrei să iei cu tine?

— Cei patru vor fi traşi la sorţi, a spus George imediat. Pentru mine este indiferent cine ne va urma. Petre şi cu mine ne-am angajat între timp ca să croim drum prin desiş, care să poată fi urmat de camarazii care ne vor ajunge din urmă.

Petre scosese deja cuţitul şi s-a strecurat printre cele două tufişuri în junglă. Se folosea de cuţit cu o mare precauţie. Dacă ocnaşii ar fi auzit vreun zgomot mai deosebit, atunci ar prinde de veste şi surpriza ar suferi un eşec.

Înaintau foarte încet prin desişul de arbuşti şi liane. După un timp, a venit sorocul să pornească şi marinarii. George era nemulţumit că înaintau atât de încet, dar se stăpânea, deoarece îşi dădea seama că descoperirea lor i-ar putea pune în mare pericol. Desişul nu le-ar oferi nici o apărare împotriva rafalelor de mitralieră. Au făcut cam jumătate din drum, când George a văzut venind dinspre lagărul ocnaşilor doi oameni către ei. El i-a făcut atenţi pe însoţitori printr-un strigăt uşor, apoi s-au adăpostit după copaci.

Petre s-a întins alături de George.

— Vor nimeri totuşi direct aici, a şoptit el. Dar dacă cumva ne-au observat?

— Sper că nu, i-a răspuns George încet, atunci cei doi nu s-ar mai mişca atât de degajaţi.

— Dar ce caută ei aici? Când vor intra în desiş vor descoperi poteca croită de noi.

— De aceea va trebui mai înainte de toate să luăm nişte măsuri. Sunt de părere că sunt nişte cercetaşi, trimişi de cineva ca să ne caute.

Deţinuţii au ajuns la marginea pădurii. Au şovăit o clipă, după care au pătruns în desiş şi au luat-o de-a dreptul spre locul unde se aflau George şi Petre.

George şi-a tras încet afară pistolul din toc. Ocnaşii se apropiau tot mai mult, iar unul din ei a ajuns la doi metri.

— Cred că-i deajuns, a spus acesta, aici nu ne mai poate vedea nimeni din tabără. Hai să stăm aici.

Cei doi oameni s-au aşezat pe pământ şi-au răsucit o ţigară.

— Jack a procedat bine, a spus unul din ei, aş vrea să merg după el. Ce părere ai Dick?

— Ai deplină dreptate, Fred, suntem nişte neghiobi că ne-am luat după rus. Povestea s-a sfârşit şi va trebui să dispărem.

— După cum mă ajută capul, nici eu nu cred, câtă vreme nu o întinde rusul.

— Dacă îl prinde pe bădăran, o s-o cam păţească, zise Fred şi atunci nu va mai fi de loc de folos Rusiei sale.

Cei doi au tăcut câteva minute. George îşi pierdea răbdarea şi această tărăgănare începea să-l supere. Totuşi nu putea să se mişte de loc de pe locul său.

— Stupidă ideea să ne împingă contra germanilor, a spus Fred în continuare şi pot apare nici unde nici nu ne aşteptăm.

— Şi dacă într-adevăr nu se întorc? Eu am văzut că s-au scufundat şi i-am urmărit cu privirea până au dispărut.

Fred a râs cu hohote.

— Nu te lăsa păcălit. Fac prinsoare cu tine că au ocolit insula şi acum s-au întors îndărăt.

— Suntem chiar aici a strigat George, în timp ce a ţâşnit fulgerător şi s-a aruncat asupra unuia din bandiţi. Petre l-a imobilizat pe celălalt.

Atacul a fost atât de surprinzător, încât nici unul din cei doi oameni nu a prins de veste. Până să înţeleagă ce se petrece cu eu, George şi Petre îi şi loviseră deja în tâmplă cu pistoalele lor. Cei doi ocnaşi au căzut imediat în nesimţire.

Petre i-a legat la iuţeală şi le-a vârât în gură câte un căluş.

— Trebuie să ne grăbim, a spus încet George. Cineva trebuie să-i aştepte pe cercetaşi. Dacă aceştia nu se mai întorc, acel care i-a trimis va intra la bănuieli.

Apoi i-au ascuns pe cei doi prizonieri. Deocamdată nu mai era nevoie să se preocupe de ei, iar dacă cineva din tabără ar fi auzit vreun zgomot ar crede că cei doi cercetaşi l-au produs.

În cele din urmă, s-au aflat în imediata apropiere a colibelor. Printr-o aruncare mai lungă, camarazii erau în stare să ajungă până la digul împrejmuitor de apărare, dar totuşi voiau să fie mai siguri. Ocnaşii puteau fi cu toţii surprinşi şi ameţiţi de gaz, chiar dacă vreo câţiva s-ar fi aflat ceva mai departe de tabără. Totuşi fiecare om care nu rea atins de gaz, ar prezenta o primejdie.

George se afla cu câţiva metri înainte în faţa însoţitorilor săi. Târându-se încet, el s-a apropiat tot mai mult de marginea luminişului. Trebuia să mai înainteze încă vreo câţiva metri, ca să poată arunca grenada cu gaz, încât să fie destul de sigur că va obţine efectul dorit. Situaţia lui George era deosebit de periculoasă. El a ajuns deja la o depărtare de cel mult doi metri de marginea desişului. Aici se găseau doar patru copaci şi nu foarte groşi, care să ofere o apărare împotriva focului de mitralieră. Stăpâniţi desigur de încordare, ocnaşii puteau trage la întâmplare asupra pădurii, numai ca să-şi facă curaj. În acest caz George n-ar fi scăpat teafăr.

Într-adevăr, tânărul nu s-a gândit la acest pericol. El s-a târât cu cea mai mare grijă, încetul cu încetul, înainte. Pentru această scurtă distanţă, a avut nevoie de mai mult de un sfert de oră, stăpânindu-se totuşi cu întreaga lui energie deşi nerăbdarea lui nu avea margini.

Spre norocul lui şi ocnaşii se menţineau liniştiţi. Strigătele şi chemările lor le înţelegea bine. Pentru George era de neconceput să fie nevoit să stea atât de mult inactiv. Făcând această larmă, ocnaşii nu erau în stare să audă apropierea

germanilor. George s-a uitat în urma şi l-a văzut pe Petre cu ceilalţi camarazi. El a făcut un semn cu capul dând de înţeles că voia să înceapă atacul. Marinarii s-au mai târât puţin înainte şi lateral, ca să ajungă la aceeaşi înălţime cu George.

Tânărul şi-a ridicat capul. A privit direct spre ţeava unei mitraliere. Trebuia să arunce în aşa fel încât grenada să explodeze puţin mai într-o parte, pentru a nu fi rănit întâmplător vreun trăgător. El a mai aşteptat trei minute apoi cu un strigăt puternic a sărit afară din desiş. Prima lui grenadă a aruncat-o spre servanţii mitralierei iar pe cealaltă a aruncat-o mai departe în dreapta.

La rândul lor, Petre şi ceilalţi camarazi au aruncat grenadele lor bine ţintite în tabără. Grenadele au explodat cu o detunătură înăbuşită, gazele făcându-şi efectul aproape fulgerător. Până vreo unul din ocnaşi să se poată gândi la apărare, erau deja toţi căzuţi la pământ fără cunoştinţă. Dintr-odată, peste întreaga întindere s-a lăsat o linişte mormântală.

VII
SFÂRŞITUL UNUI SPION

OCNAŞII AU FOST LEGAŢI fără prea multă osteneală. Acum trebuia ca cineva să-i ia în primire pe ocnaşii capturaţi. De aceea căpitanul Farrow a trimis un marinar la submarin cu ordinul de a expedia o radiogramă autorităţilor engleze.

După puţin timp marinarul s-a întors şi a raporta că un distrugător englez care se află în apropiere va primi ordin să meargă imediat până la insulă. În afară de aceasta el a mai informat că în portul unde ocnaşii îşi aveau ambarcaţiunile nu a fost văzută nici o urmă rusului.

George a privit spre Petre.

— În ciuda derutei sale, Kasanov procedează foarte chibzuit.

— La ce vă gândiţi, domnule George, a întrebat Petre.

— Kasanov şi-a dat seama că locul unde sunt bărcile este nesigur. De aceea el s-a hotărât să alerge în grabă pe partea cealaltă a insulei.

— În acest caz doctorul Rutala se află în cea mai mare primejdie.

— Cum aşa. Dar se află totuşi pe submarin?

— Fără a fi îngrijorat, el mi-a spus că vrea să meargă la coliba lui.

— Atunci să ne grăbim. George s-a întors spre tatăl său, ca să continue discuţia. Tată, ocnaşii nu-şi vor reveni mai înainte de douăzeci şi patru de ore şi între timp eu şi cu Petre putem să-l căutăm pe rus.

— N-am nimic împotrivă. Însă va trebui ca noi să mai rămânem aici deocamdată, deoarece nu-i putem duce pe prizonieri.

Cei doi prieteni au pornit la drum fără întârziere. După un timp, ei au ajuns la coliba indianului. George a făcut un ocol mare în jurul colibei. El a procedat astfel mai mult din obişnuinţă decât de teamă că rusul l-ar putea ameninţa din colibă. Cât de bună a fost această măsură de prevedere şi-a dat seama în curând. Deodată, George a încremenit pe loc. El i-a arătat înfrigurat lui Petre ceva pe jos:

— Iată, Petre, ce am descoperit. O urmă ciudată.

Petre s-a aplecat înainte şi a examinat minuţios urma.

— Pe aici au trecut cel puţin patru oameni, a spus Petre.

George s-a uitat atent în jur.

— Aceasta îmi dă de gândit. Urma este încă proaspătă, cel mult de un sfert de oră.

— După părerea mea, Kasanov s-a întâlnit cu câţiva ocnaşi risipiţi şi i-a luat cu el. Totuşi ce este cu această urmă de târâtură?

— Se vede ca şi cum ar fi tras pe aici un drug de fier. George a izbucnit nervos. Înţelegi ce înseamnă aceasta?

N-a mai aşteptat răspunsul şi s-a îndreptat spre colibă. În interiorul ei se observau urmele unei lupte îndârjite. A cercetat grăbit duşumeaua dar nu a descoperi nici o dâră de sânge, deci doctorul Rutala, nu a fost rănit. George a răsuflat uşurat. S-a întors spre Petre, care se oprise în uşă.

— Este limpede că rusul Kasanov nu intenţionează să lupte ca să se apere, dar l-a luat totuşi pe indian cu el.

Faţa lui Petre a devenit îngândurată.

— Doctorul Rutala trebuie să fi opus rezistenţă şi firește, a fost copleşit de către atacatori. Acum rusul are un ostatec şi asta este foarte neplăcut pentru noi.

— Repede, Petre, să nu le lăsăm nici un răgaz. Cu siguranţă că ocnaşii nu se aşteaptă încă să apărem şi vor fi cu atât mai surprinşi când ne vom ivi aşa deodată înaintea lor.

George a alergat la şopron unde Rutala îşi ţinea maşinile aduse. Aici domnea o mare dezordine. Kasanov a distrus şi a întors totul pe dos.

— Îţi dai seama ce s-a întâmplat? a întrebat George. Lipseşte instalaţia portativă de foraj.

— Şi micul dispozitiv de ridicare. Bănuiesc ce plănuieşte rusul, trebuie să-l împiedecăm cât mai repede.

Cei doi au părăsit locul. Ieşiţi afară, ei s-au luat după urmele clare ce se pierdeau în desiş.

— Cum poate să fie cineva atât de imprudent, când ştie că este urmărit, zise Petre.

— Cu siguranţă că acest Kasanov crede că noi ne mai aflăm cu oamenii noştri în tabără, i-a răspuns George.

Deodată desişul a luat sfârşit şi în faţa celor doi prieteni s-a întins un teren lipsit de vegetaţie care se întindea până la ţărm. Nu departe se afla instalaţia de foraj. George s-a oprit pe loc.

— Mi-am închipuit asta, şopti el. Vor să ajungă la stratul de petrol şi să-l facă să erupă pentru a-l risipi.

— Kasanov şi cei patru ocnaşi, a constatat Petre înverşunat. Rutala zace legat la pământ.

— Doar la vreo sută de metri de aici, a spus George satisfăcut. Ai văzut şi barca cu motor?

— Este uimitor că s-a hotărât aşa deodată să vină aici.

— Acum înţeleg pe deplin de ce Kasanov a luat instalaţia de foraj. Scurta lui oprire aici nu-i va împiedeca încercarea de a fugi. Barca cu motor este gata de pornire şi dacă se iveşte o ameninţare, rusul poate să dispară la iuţeală cu oamenii săi.

— Kasanov este un adevărat diavol, a zis Petre. S-a gândit că dacă nu reuşeşte să obţină petrolul pentru el, atunci să nu poată nici alţii să-l aibă.

— Ce putem face acum, Petre? Un pistol împotriva altui pistol mai merge, dar cinci împotriva a două, poate să ne aducă un eşec. Pe lângă puţ nu se află nici o tufă, cât de mică, aşa că nu avem posibilitatea să ne apropiem de ei neobservaţi. Ce-i drept sunt destul de ocupaţi cu munca lor şi aş dori s-o facem, dar cu toate acestea, să nu ne lăsăm descoperiţi înainte de vreme.

— Asta este foarte neplăcut, mai ales pentru Rutala. Să-l lăsăm pur şi simplu pe om zăcând, ars de razele soarelui.

Şi Petre şi-a încruntat ochii, pe când puşcăriaşii se chinuiau să adâncească gaura de sondă.

— Trebuie neapărat să facem ceva, Petre, deoarece îndată va ţâşni petrolul şi atunci va fi prea târziu. N-avem voie să permitem ca Rutala să fie şi mai mult păgubit.

— Asta nu se va întâmpla, a izbucnit Petre. Acest Kasanov i-a produs destule necazuri.

George îşi avea planul pregătit.

— Fii atent, eu o iau la dreapta, în josul mării. Acolo desişul ajunge până la marginea ţărmului. Când mă voi găsi în dreptul bărcii cu motor, atunci într-adevăr mă voi putea folosi de pistol.

— Este bine cum procedaţi, dar atunci ce voi face eu?

— Tu ai să rămâi aici şi vei aştepta două minute, apoi vei deschide focul asupra ocnaşilor, dar să tragi în aşa fel, încât să nu-i atingi.

Petre nu era întrutotul dea cord cu asta.

— La drept vorbind, aceşti indivizi nu merită nici o cruţare. Cred că ne purtăm prea blând cu ei.

— N-avem voie să uităm că şi ei sunt oameni, a spus George cu gravitate. În ce ne priveşte, noi nu ne vom cruţa viaţa.

Uriaşul a clătinat din cap surprins. George s-a întors cu faţa spre locul unde intenţiona să ajungă, l-a privit încă o dată şi i-a spus lui Petre:

— Să ai grijă ca după fiecare împuşcătură să-ţi schimbi locul. Ocnaşii trebuie să creadă că noi suntem mai mulţi şi să-i derutăm, ca să nu-şi poată organiza apărarea.

— Aceasta se va întâmpla numai după ce veţi ajunge cu bine la ambarcaţiune şi vă veţi afla în siguranţă acolo.

— Voi izbuti totuşi să ajung teafăr. Să nu te muţi în altă parte când voi fi lângă barcă. Am să deschid mai întâi focul. După câteva împuşcături în motor, vom deveni stăpâni pe situaţie. Când voi trage eu tu să alergi pe cealaltă parte a ţărmului mării.

George s-a îndepărtat, iar Petre a aşteptat exact cele două minute, apoi a ridicat încet pistolul, a ochit scurt şi a apăsat pe trăgaci.

Efectul a fost surprinzător. Ca loviţi de un bici, ocnaşi s-au învârtit în jurul lor zăpăciţi, silindu-se să-şi caute un adăpost cât mai bun. Arma lui Petre se auzi din nou, după care el s-a aruncat cu câţiva metri într-o parte şi a continuat să tragă. Gloanţele se înfigeau în pământ înaintea ocnaşilor.

— La barcă a strigat Kasanov, cu voce stridentă, veniţi repede! s-a putut auzi de la marginea desişului.

Deţinuţii s-au dus într-o fugă sălbatecă spre ţărm. Pe indian l-au abandonat lăsându-l întins pe jos, ei gândindu-se acum la propria lor salvare.

George era deja în siguranţă la postul său. Aşteptă cu pistolul în mână, având piedeca trasă, ca fugarii să se repeadă la barca cu motor şi să se urce în ea. Încă nu trăgea, până când ei nu aveau să pornească motorul şi să împingă barca la mal. Numai atunci când ocnaşii s-au aflat în îngustul intrând de mare, arma sa a început să răpăie.

Primul glonţ a lovit rezervorul de benzină şi l-a străpuns pe la jumătatea lui. În barcă s-a revărsat un jet gros de benzină. Al doilea a distrus sistemul de aprindere şi imediat motorul s-a oprit. Cu a treia împuşcătură George a scos din funcţiune cârma. Ocnaşii priveau în jurul lor derutaţi şi au înţeles că nu puteau face nimic. Şi-au ridicat încet mâinile sus, în afară de Kasanov care şi-a smucit afară pistolul.

— Trageţi, trageţi nimiciţi-i! a răcnit el. Nervii trebuie să-l fi părăsit cu totul.

George a ieşit afară din desiş. Barca cu motor se găsea înclinată la vreo şaisprezece metri de el. Sta nemişcată în apă.

— N-are nici un rost să opuneţi rezistenţă pentru că nu mai puteţi scăpa, le-a strigat George celor din barcă. Predaţi-vă şi aruncaţi-vă pistoalele în apă.

Deţinuţii îl priveau pe George cu ochi holbaţi ca pe o arătare. Dar nu au dat nici un răspuns.

— Tovarăşii voştri din tabără au fost capturaţi. Deci nu opuneţi nici o rezistenţă căci ar fi zadarnică.

— Mai întâi trebuie să mă aveţi pe mine, a strigat Kasanov şi şi-a ridicat pistolul.

Atunci unul dintre ocnaşi i-a smuls arma din mână şi i-a aruncat-o în mare.

— Eşti nebun? a gâfâit rusul, nu-ţi dai seama ce o să se întâmple cu noi?

— Ştiu asta dar ţin mai mult la viaţă. Afacerea noastră s-a năruit, trebuie să-ţi dai seama că totul s-a terminat.

— Idiotule, a spumegat Kasanov, sări în apă ca să înotăm înapoi la mal. Insula este destul de întinsă, ca să ne ascundem.

— Intră doar tu în apă, l-a îndemnat ocnaşul batjocoritor, ca să-ţi duci până la capăt nemaipomenitele tale scopuri.

— Drace, nu putem trage asupra unor oameni dezarmaţi şi-a spus George. Privirea i s-a îndreptat spre celălalt mal, acolo unde tocmai se ivise la marginea apei Petre. El a făcut cu pistolul un gest fără echivoc spre Kasanov. Aruncaţi-vă armele imediat, a strigat din nou.

I-au dat ascultare tăcuţi. Cu mişcări prudente, au lăsat să le alunece în apă armele din mână. Nu îndrăzneau să facă nici o mişcare.

— Săriţi câte unul în apă şi înotaţi spre mine! a poruncit uriaşul. N-am nici o reţinere şi voi trage imediat dacă cineva va face vreo mişcare.

Pe chipul său se vedea atâta înverşunare, încât fiecare cuvânt era crezut fără nici o rezervă de către ocnaşi.

Primul a sărit în apă şi a înotat spre ţărm. Petre l-a luat în primire şi i-a legat mai înainte mâinile şi picioarele. Au urmat ceilalţi trei. N-au opus nici o împotrivire, acum în barcă se afla doar Kasanov. Privirea îi rătăcea în jur, căutând o posibilitate de a scăpa de captivitate.

— Ai nevoie de o invitaţie specială, Kasanov? a strigat Petre. Haide grăbeşte-te, pentru că n-am prea mult timp de pierdut.

— Mai întâi trebuie să mă ai, i-a strigat rusul înapoi. Dar în vorbele sale se simţea frica.

— Eu pot să te aduc, dat atunci te vei convinge că va fi pentru tine foarte neplăcut.

Atunci George şi-a dat jos centura şi s-a aruncat în apă. S-a apropiat de barca cu motor înotând energic. Curând a ajuns la doi metri de rus.

Kasanov l-a privit cu un rânjet diabolic. El s-a aplecat şi a ridicat de jos o cange.

— Acum te am eu pe tine, a răcnit el năpustindu-se înainte, tu nu poţi să mă înlături pe mine.

Kasanov era într-o asemenea situaţie, încât nu mai era în stare să-şi dea seama ce se întâmplă cu el. El vedea cu totul deformat realitatea. Într-adevăr, nu înţelegea că George era un foarte bun înotător. Dar el uitase cu totul de Petre.

Rusul a ridicat cangea şi a făcut-o să vâjâie prin aer. Aceasta a căzut exact pe locul unde se afla capul lui George. Însă tânărul s-a scufundat fulgerător.

Kasanov s-a holbat alarmat în apă. În aceeaşi clipă trase şi Petre. El l-a nimerit pe rus în partea superioară a braţului drept. Acesta a scos un geamăt şi a căzut pe fundul bărcii.

Între timp George a ieşit din nou la suprafaţă pe partea cealaltă a bărcii. A înţeles imediat ce s-a întâmplat. Printr-un avânt puternic a ajuns lângă barcă şi s-a săltat sus. L-a apucat cu mâna udă pe Kasanov.

Asta reprezenta prea mult pentru un om. Kasanov era cuprins de o asemenea spaimă, încât nu mai putea face nici o mişcare. De pe buze i-au ieşit nişte sunete nedesluşite, apoi s-a întins fără cunoştinţă.

George a căutat ceva prin barcă şi l-a legat pe rus. Apoi i-a bandajat rana acestuia. În continuare, el a luat o scândură ce zăcea pe podea şi a început să vâslească cu ea, mânând barca spre Petre.

În timp ce uriaşul îl supraveghea pe prizonier, George îl elibera pe indian. Doctorul Rutala i-a scuturat cu putere mâna şi i-a mulţumit, radiind de bucurie pentru ajutor.

Cei trei n-au aşteptat până când rusul şi-a revenit în fire ci au pornit numaidecât în marş spre sudul insulei.

Ocnaşii au fost obligaţi de la bun început să-l poarte cu schimbul pe Kasanov. Nu mult, după această întâmplare şi-au ajuns camarazii din urmă.

*

* *

Chiar în aceeaşi zi a avut loc întâlnirea cu distrugătorul englez. Căpitanul Farrow i-a predat pe prizonieri comandantului, apoi aventurierii noştri şi-au luat rămas bun de la doctorul Rutala.

Indianul nu-şi găsea cuvinte pentru a-şi exprima recunoştinţa el strângându-le doar fără glas mâinile. A urmărit mult timp plecarea submarinului. Abia când a pierit din vedere la orizont, el şi-a părăsit locul.

La rândul său şi George a rămas în picioare la prora submarinului, cu părul scuturat de vânt. Ochii săi ageri priveau înainte. Alături de el stătea Petre, credinciosul său prieten şi tovarăş în atât de multe aventuri. Rătăceau astfel

împreună pe oceanele lumii, gata întotdeauna să intervină acolo unde descopereau vreo nedreptate.

Sfârşitul volumului: **MISTERUL DIN NICOBARE.**

În numărul următor:

SĂGEATA OTRĂVITĂ.

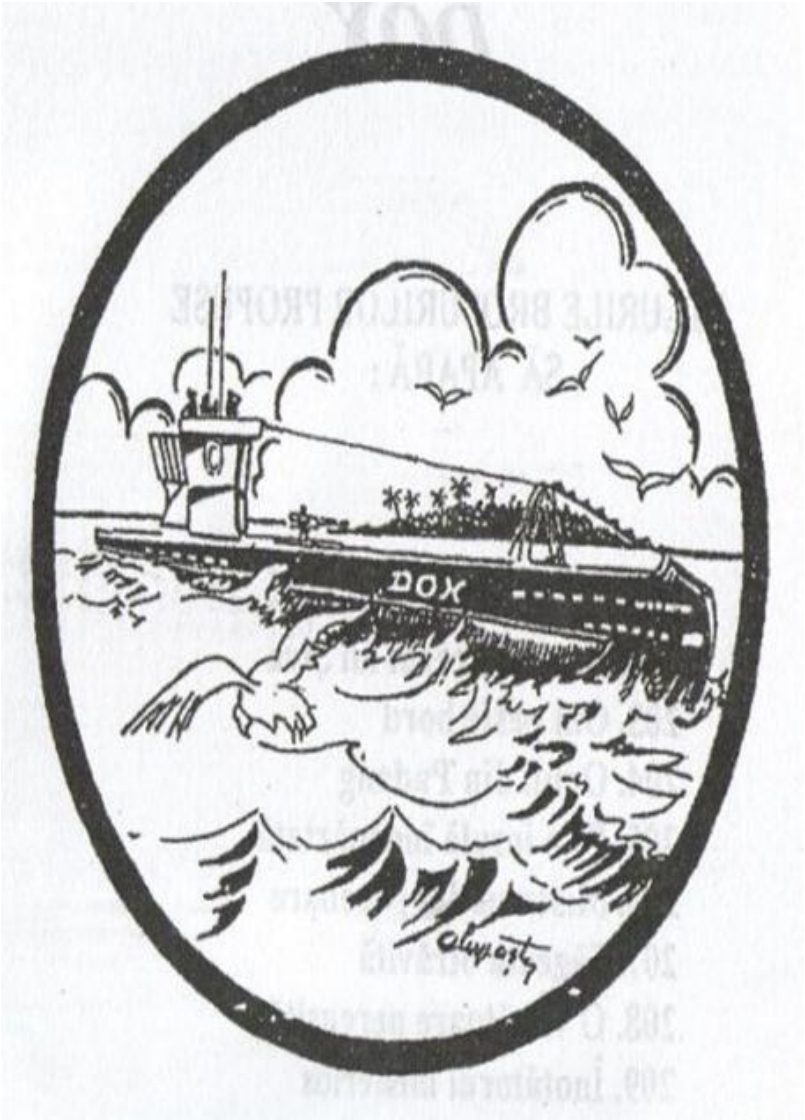
DOX

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro